

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. lapkričio 24 d.*

Sujungtose bylose C-468/10 ir C-469/10

dėl *Tribunal Supremo* (Ispanija) 2010 m. liepos 15 d. nutartimis, kurias Teisingumo Teismas gavo 2010 m. rugsėjo 28 d., pagal SESV 267 straipsnį pateiktų prašymų priimti prejudicinį sprendimą bylose

Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)
(C-468/10),

Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD) (C-469/10)

prieš

Administración del Estado,

* Proceso kalba: ispanų.

dalyvaujant:

Unión General de Trabajadores (UGT) (C-468/10 ir C-469/10),

Telefónica de España SAU (C-468/10),

France Telecom España SA (C-468/10 ir C-469/10),

Telefónica Móviles de España SAU (C-469/10),

Vodafone España SA (C-469/10),

Asociación de Usuarios de la Comunicación (C-469/10),

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts (pranešėjas), teisėjai R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, T. von Danwitz ir D. Šváby,

generalinis advokatas P. Mengozzi,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. rugsėjo 15 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)*, atstovaujamos *abogados* C. Alonso Martínez ir A. Creus Carreras,

— *Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD)*, atstovaujamos *abogados* R. García del Poyo Vizcaya ir M. Á. Serrano Pérez,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos M. Muñoz Pérez,

— Europos Komisijos, atstovaujamos I. Martínez del Peral ir B. Martenczuk,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymai priimti prejudicinį sprendimą susiję su 1995m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (95/46/EB) dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355) 7 straipsnio f punkto išaiškinimu.
- 2 Šie prašymai pateikti nagrinėjant ginčus tarp *Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito* (ASNEF) bei *Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo* (FECEMD), vienos šalies, ir *Administración del Estado*, kitos šalies.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 95/46

3 Direktyvos 95/46 7, 8 ir 10 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

- „(7) kadangi nevienodas asmenų teisių ir laisvių, ypač jų privatumo teisės, apsaugos lygis tvarkant asmens duomenis įvairiose valstybėse narėse gali trukdyti perduoti tokius duomenis iš vienos valstybės narės į kitą; kadangi šie skirtumai gali kliudyti užsiimti kai kuriomis ekonominės veiklos rūšimis Bendrijos lygiu, iškreipti konkurenciją ar trukdyti valdžios institucijoms vykdyti savo pareigas pagal Bendrijos teisę; kadangi šie apsaugos lygių skirtumai atsiranda dėl pernešamųjų nacionalinių įstatymų ir kitų teisės aktų įvairovės;
- (8) kadangi, siekiant pašalinti kliūtis asmens duomenims judėti, asmenų teisių ir laisvių apsauga tvarkant tokius duomenis turi būti lygiavertė visose valstybėse narėse; kadangi šis tikslas yra gyvybiškai svarbus vidaus rinkai, tačiau valstybės narės nepasieks jo vienos, ypač žinant, kokie dideli taikytinų valstybių narių įstatymų skirtumai ir kaip būtina koordinuoti valstybių narių įstatymus, kad

būtų užtikrinta, jog asmens duomenų judėjimas iš vienos valstybės į kitą reglamentuojamas nuosekliai, t. y. laikantis vidaus rinkos tikslų, kaip numatyta Sutarties 7a straipsnyje; kadangi dėl to Bendrija turi imtis veiksmų, kad minėti įstatymai būtų suderinti;

<...>

- (10) kadangi asmens duomenų tvarkymą reglamentuojančių nacionalinių įstatymų tikslas — apsaugoti pagrindines teises ir laisves, ypač privatumo teisę, ir tai pripažįstama Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnyje, taip pat Bendrijos teisės aktų bendruosiuose principuose; kadangi dėl šios priežasties, suvienodinant tokius įstatymus, negali būti sumažinta juose numatyta apsauga, o priešingai — turi būti siekiama aukšto apsaugos lygio visoje Bendrijoje.“

4 Šios direktyvos 1 straipsnis „Direktyvos paskirtis“ suformuluotas taip:

„1. Pagal šią direktyvą valstybės narės saugo fizinių asmenų pagrindines teises ir laisves, o ypač jų privatumo teisę tvarkant asmens duomenis.

2. Valstybės narės nevaržo ir nedraudžia laisvo asmens duomenų judėjimo tarp valstybių narių dėl priežasčių, susijusių su apsauga, skiriama pagal šio straipsnio 1 dalį.“

5 Direktyvos 5 straipsnis suformuluotas taip:

„Kiek leidžia šio skyriaus nuostatos, valstybės narės tiksliau apibrėžia sąlygas, kuriomis asmens duomenų tvarkymas yra teisėtas.“

6 Direktyvos 95/46 7 straipsnyje nurodyta:

„Valstybės narės numato, kad asmens duomenis galima tvarkyti tik tuo atveju, jeigu:

a) duomenų subjektas yra nedviprasmiškai davęs sutikimą;

arba

<...>

f) tvarkyti reikia dėl teisėtų interesų, kurių siekia duomenų valdytojas arba trečioji šalis (šalys), kurioms atskleidžiami duomenys, išskyrus atvejus, kai duomenų subjekto, kuriam pagal 1 straipsnio 1 dalį reikalinga apsauga, teisės ir laisvės yra viršesnės nei šie interesai.“

7 Direktyvos 13 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės gali priimti teises priemones, kad apribotų 6 straipsnio 1 dalyje, 10 straipsnyje, 11 straipsnio 1 dalyje bei 12 ir 21 straipsniuose numatytų prievolių ir teisių mastą, kai toks apribojimas yra reikalinga apsaugos priemonė norint užtikrinti:

- a) nacionalinį saugumą;
- b) gynybą;
- c) visuomenės saugumą;
- d) kriminalinių nusikaltimų bei reglamentuojamų profesijų etikos pažeidimų prevenciją, tyrimą, išaiškinimą ir persekiojimą;
- e) svarbius ekonominius ar finansinius valstybės narės ar Europos Sąjungos interesus, įskaitant ir monetarinius, biudžeto ar mokesčių klausimus;
- f) kontrolės, tikrinimo ar taisyklių nustatymo funkciją, kuri susijusi, bent atsitiktinai, su įgaliojimų vykdymu c, d ir e punktuose nurodytais atvejais;

g) duomenų subjekto apsaugą arba kitų asmenų teisių ir laisvių apsaugą.“

Nacionalinė teisė

Organinis įstatymas Nr. 15/1999

- 8 Direktyva 95/46 į Ispanijos teisę perkelta Organiniu įstatymu Nr. 15/1999 dėl asmens duomenų apsaugos (BOE Nr. 298, 1999 m. gruodžio 14 d., p. 43088).
- 9 Organinio įstatymo Nr. 15/1999 3 straipsnio j punkte, išsamiaje ir baigtiniame sąrašė vardijant „viešąsias rinkmenas“, nurodyta:

„<...> rinkmenos, kuriomis be jokių apribojimų nemokamai gali naudotis bet kuris asmuo. Prie viešųjų rinkmenų priskiriami rinkėjų sąrašai, telefonų knygos specialiuose teisės aktuose numatyta tvarka ir asmenų, priklausančių profesinėms grupėms, sąrašai, kuriuose nurodyti tik asmenvardis, pareigos, profesija, užsiėmimas, akademinis laipsnis, adresas ir priklausymas atitinkamai grupei. Viešųjų rinkmenų savybių taip pat turi dienraščiai, oficialieji leidiniai bei žiniasklaidos priemonės.“

- 10 Organinio įstatymo 6 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog duomenis leidžiama tvarkyti tik turint nedviprasmišką duomenų subjekto sutikimą, nebent įstatyme būtų nustatyta kitaip. Be to, pagal 6 straipsnio 2 dalį sutikimo nereikalaujama, be kita ko, tais atvejais, „kai tai yra viešųjų rinkmenų duomenys ir juos reikia tvarkyti dėl teisėtų interesų, kurių siekia duomenų valdytojas arba trečioji šalis (šalys), kuriai (kurioms) atskleidžiami duomenys, tačiau neturi būti pažeidžiamos pagrindinės duomenų subjekto teisės ir laisvės.“
- 11 Organinio įstatymo 15/1999 11 straipsnio 1 dalyje pakartojama būtinybė gauti duomenų subjekto sutikimą norint asmens duomenis atskleisti tretiesiems asmenims, tačiau pagal 2 dalį šis reikalavimas netaikomas, be kita ko, viešųjų rinkmenų duomenims.

Karaliaus dekretas 1720/2007

- 12 Organinio įstatymo 15/1999 įgyvendinimo taisyklės Ispanijos vyriausybė patvirtino Karaliaus dekretu 1720/2007 (BOE Nr. 17, 2008 m. sausio 19 d., p. 4103).
- 13 Karaliaus dekretu Nr. 1720/2007 10 straipsnio 1 dalimi asmens duomenis leidžiama tvarkyti ir perleisti, jei turimas išankstinis duomenų subjekto sutikimas.

14 Tačiau Karaliaus dekreto Nr. 1720/2007 10 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„<...> asmens duomenys gali būti tvarkomi ir perleidžiami be duomenų subjekto sutikimo, kai:

a) tai leidžiama pagal įstatymo galią turintį teisės aktą arba Bendrijos teisės aktą ir būtent šiais atvejais:

— duomenys tvarkomi arba perleidžiami dėl teisėtų interesų, kurių siekia duomenų valdytojas arba duomenų gavėjas, kuriam taikomi minėti aktai, išskyrus atvejus, kai duomenų subjektų, numatytų 1999 m. gruodžio 13 d. Organinio įstatymo 15/1999 1 straipsnyje, pagrindinės teisės ir laisvės yra viršesnės nei šie interesai,

— duomenis tvarkyti ir perleisti būtina tam, kad duomenų valdytojas įvykdytų vienoje iš minėtų aktų įtvirtintą pareigą;

b) tvarkomi ir perleidžiami duomenys yra viešosiose rinkmenose ir rinkmenos valdytojas arba trečiasis asmuo, kuriam duomenys atskleidžiami, siekia teisėtų interesų juos tvarkydamas ar juos atskleidžiamas, tačiau neturi būti pažeidžiamos suinteresuotojo asmens pagrindinės teisės ir laisvės.

Tačiau pagal šią dalį valdžios institucijos gali atskleisti viešųjų rinkmenų duomenis privatiems duomenų valdytojams tik jei tokia teisė joms suteikiama pagal įstatymo galią turintį aktą.“

Pagrindinės bylos ir prejudiciniai klausimai

- 15 Atskirais pareiškimais ASNEF ir FECEMD kreipėsi į administracinių bylų teisumą ir apskundė kelis Karaliaus dekreto Nr. 1720/2007 straipsnius.
- 16 ASNEF ir FECEMD mano, kad šio dekreto 10 straipsnio 2 dalies a punkto pirmą įtrauka ir b punkto pirmą pastraipą pažeidžia Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktą.
- 17 ASNEF ir FECEMD nurodo, kad prie teisėto intereso tvarkyti asmens duomenis neturint duomenų subjekto sutikimo sąlygų pagal Ispanijos teisę priskirta Direktyvoje 95/46 nenumatyta sąlyga, t. y. duomenų buvimas viešosiose rinkmenose.
- 18 *Tribunal Supremo* mano, kad ASNEF ir FECEMD pateiktų pareiškimų pagrindumas glaudžiai susijęs su Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punkto išaiškinimu. Jis nurodo, kad jei Teisingumo Teismas nuspręstų, jog valstybės narės neturi teisės numatyti šioje nuostatoje nenurodytų papildomų sąlygų ir ši nuostata turi tiesioginį poveikį, reikėtų netaikyti Karaliaus dekreto Nr. 1720/2007 10 straipsnio 2 dalies b punkto.
- 19 *Tribunal Supremo* paaiškino, kad norint tvarkyti asmens duomenis neturint duomenų subjekto sutikimo, reikalingo siekiant pagrįsti duomenų valdytojo teisėtą interesą juos tvarkyti arba trečiųjų asmenų, kuriems šie duomenys atskleidžiami, teisėtą interesą juos gauti, pagal Ispanijos teisę reikalaujama ne tik nepažeisti pagrindinių duomenų subjekto teisių ir laisvių, bet ir to, kad šie duomenys būtų Organinio įstatymo

Nr. 15/1999 3 straipsnio j punkte išvardytų rinkmenų dalis. Šiuo atžvilgiu jis mano, kad Karaliaus dekretas Nr. 1720/2007 riboja Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punkto taikymo apimtį.

²⁰ *Tribunal Supremo* teigia, kad šis ribojimas yra laisvo asmens duomenų judėjimo kliūtis, kuri su Direktyva 95/46 suderinama tik jei atitinka duomenų subjekto interesus arba yra būtina jo pagrindinėms teisėms ir laisvėms užtikrinti. Iš to jis daro išvadą, kad vienintelė galimybė išvengti šios direktyvos ir Ispanijos teisės prieštaravimo būtų pripažinti, kad laisvas asmens duomenų, esančių kitose nei Organinio įstatymo Nr. 15/1999 3 straipsnio j punkte išvardytose rinkmenose, judėjimas pažeidžia duomenų subjekto interesus arba jo pagrindines teises ir laisves.

²¹ Tačiau *Tribunal Supremo* klausia, ar toks aiškinimas atitinka Sąjungos teisės aktų leidėjo valią.

²² Tokiomis aplinkybėmis manydamas, kad sprendimas dviejose nagrinėjamosiose bylose neatsiejamas nuo Sąjungos teisės išaiškinimo, *Tribunal Supremo* nusprendė sustabdyti bylą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos abiejose bylose identiškus prejudicinius klausimus:

„1. Ar Direktyvos 95/46/EB <...> 7 straipsnio f punktu draudžiami nacionalinės teisės aktai, kuriais duomenų valdytojui arba tretiesiems asmenims, kuriems duomenys atskleidžiami, leidžiama dėl teisėtų interesų tvarkyti asmens duomenis be

duomenų subjekto sutikimo, jei nepažeidžiamos duomenų subjekto pagrindinės teisės ir laisvės ir, be to, atitinkami duomenys yra viešųjų rinkmenų dalis?

2. Ar 7 straipsnio f punktas tenkina Teisingumo Teismo praktikoje keliamas sąlygas, kad būtų pripažintas tiesiogiai veikiančiu?“

²³ 2010 m. spalio 26 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi nuspręsta sujungti bylas C-468/10 ir C-469/10, kad jų proceso rašytinė ir žodinė dalys būtų vykdomos bendrai ir priimtas bendras sprendimas.

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

²⁴ Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktą reikia suprasti taip, kad juo draudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos duomenų valdytojas arba tretieji asmenys, kuriems atskleidžiami asmens duomenys, turėdami teisėtą tikslą, gali tvarkyti asmens duomenis be duomenų subjekto sutikimo, jei paiso duomenų subjekto pagrindinių teisių ir laisvių, ir, be to, šie duomenys yra viešųjų rinkmenų dalis.

- 25 Direktyvos 95/46 1 straipsniu iš valstybių narių reikalaujama užtikrinti fizinių asmenų pagrindinių teisių ir laisvių, ypač jų privataus gyvenimo, apsaugą tvarkant asmens duomenis (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Huber C-524/06*, Rink. p. I-9705, 47 punktą).
- 26 Pagal Direktyvos 95/46 II skyriaus „Bendrosios asmens duomenų tvarkymo teisėtumo taisyklės“ nuostatas bet koks asmens duomenų tvarkymas, kuriam netaikomi šios direktyvos 13 straipsnyje numatyti leidimai nukrypti, turi, pirma, atitikti šios direktyvos 6 straipsnyje nurodytus duomenų kokybės principus ir, antra, tenkinti vieną iš šešių duomenų tvarkymo teisėtumo principų, išvardytų šios direktyvos 7 straipsnyje (šiuo klausimu žr. 2003 m. gegužės 20 d. Sprendimo *Österreichischer Rundfunk ir kt., C-465/00, C-138/01 ir C-139/01*, Rink. p. I-4989, 65 punktą bei minėto Sprendimo *Huber* 48 punktą).
- 27 Iš Direktyvos 95/46 7 konstatuojamosios dalies matyti, kad asmens duomenų tvarkymui taikomų nacionalinių sistemų skirtumai gali padaryti labai didelį neigiamą poveikį vidaus rinkos sukūrimui ir veikimui (žr. 2003 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Lindqvist, C-101/01*, Rink. p. I-12971, 79 punktą).
- 28 Šiuo atveju reikia priminti, kad Direktyva 95/46 siekiama, kaip matyti iš jos 8 konstatuojamosios dalies, kad asmenų teisių ir laisvių apsaugos tvarkant asmens duomenis lygis taptų lygiavertis visose valstybėse narėse. Jos 10 konstatuojamojoje dalyje papildomai nurodoma, kad derinant šioje srityje taikytinus teisės aktus negali sumažėti šiuose teisės aktuose numatyta apsauga, atvirkščiai — turi būti siekiama užtikrinti aukšto lygio apsaugą visoje Sąjungoje (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Lindqvist* 95 punktą ir minėto Sprendimo *Huber* 50 punktą).

- 29 Taigi, nuspręsta, kad minėtų nacionalinės teisės aktų suderinimas nėra tik minimalus ir iš esmės yra išsamus. Būtent šiuo požiūriu grindžiama Direktyva 95/46 siekiama užtikrinti laisvą asmens duomenų judėjimą, garantuojant aukštą duomenų subjektų teisių ir interesų apsaugos lygį (žr. minėto Sprendimo *Lindqvist* 96 punktą).
- 30 Taigi iš tikslo užtikrinti visose valstybėse narėse lygiavertį apsaugos lygį matyti, kad Direktyvos 95/46 7 straipsnyje pateiktas atveju, kai asmens duomenų tvarkymas gali būti laikomas teisėtu, sąrašas yra išsamus ir baigtinis.
- 31 Tokį aiškinimą patvirtina Direktyvos 95/46 7 straipsnio žodžiai „galima tvarkyti tik tuo atveju, jeigu“ ir jungtukas „arba“, kuriais pabrėžiamas šiame straipsnyje nurodytų atvejų sąrašo išsamumas ir išbaigtumas.
- 32 Darytina išvada, kad valstybės narės negali papildyti Direktyvos 95/46 7 straipsnyje nurodytų asmens duomenų tvarkymo teisėtumo principų naujais ar numatyti papildomų reikalavimų, kuriais būtų pakeista kurio nors iš šiame straipsnyje numatytų šešių principų apimtis.
- 33 Direktyvos 95/46 5 straipsnis nepaneigia tokio aiškinimo. Šiuo straipsniu, kiek leidžia II skyriaus, taigi ir jame esančio 7 straipsnio, nuostatos, valstybėms narėms suteikiama tik galimybė tiksliau apibrėžti asmens duomenų tvarkymo teisėtumo sąlygas.

- 34 Pagal 5 straipsnį valstybėms narėms suteikta diskrecija reikia naudotis tik paisant Direktyva 95/46 siekiamo tikslo išsaugoti laisvo asmens duomenų judėjimo ir privataus gyvenimo apsaugos pusiausvyrą (žr. minėto Sprendimo *Lindqvist* 97 punktą).
- 35 Direktyvoje 95/46 yra normų, kurioms būdingas tam tikras lankstumas, be to, ja valstybėms narėms palikta pasirūpinti sprendimu dėl detalių arba pasirinkti iš kelių galimybių (žr. minėto Sprendimo *Lindqvist* 83 punktą). Taigi svarbu skirti nacionalines priemones, kuriomis numatomi kurio nors iš Direktyvos 95/46 7 straipsnyje numatytų principų apimtį keičiantys papildomi reikalavimai, ir nacionalines priemones, kuriomis paprasčiausiai patikslinamas kuris nors iš šių principų. Pirmojo tipo priemonės yra draudžiamos. Direktyvos 95/46 5 straipsnyje numatytą diskreciją valstybės narės turi tik antrojo tipo nacionalinių priemonių atžvilgiu.
- 36 Darytina išvada, kad pagal Direktyvos 95/46 5 straipsnį valstybės narės neturi teisės nustatyti kitų asmens duomenų tvarkymo teisėtumo principų nei numatyti šios direktyvos 7 straipsnyje ar papildomais reikalavimais keisti šiame 7 straipsnyje numatytų šešių principų apimties.
- 37 Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punkte numatyta, kad asmens duomenų tvarkymas yra teisėtas, jei „tvarkyti reikia dėl teisėtų interesų, kurių siekia duomenų valdytojas arba trečioji šalis (šalys), kurioms atskleidžiami duomenys, išskyrus atvejus, kai duomenų subjekto, kuriam pagal 1 straipsnio 1 dalį reikalinga apsauga, teisės ir laisvės yra viršesnės nei šie interesai“.

- 38 Šiame 7 straipsnio f punkte įtvirtintos dvi kumuliacinės asmens duomenų tvarkymo teisėtumo sąlygos, t. y., pirma, reikalingumas tvarkyti asmens duomenis siekiant duomenų valdytojo arba trečiųjų asmenų, kuriems duomenys atskleidžiami, teisėtų interesų ir, antra, svarbesnių duomenų subjekto pagrindinių teisių ir laisvių nebuvimas.
- 39 Darytina išvada, kad, kiek tai susiję su asmens duomenų tvarkymu, Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktu draudžiamas bet koks nacionalinės teisės aktas, kuriuo, neturint duomenų subjekto sutikimo, be dviejų pirmesniame punkte nurodytų sąlygų nustatomi papildomi reikalavimai.
- 40 Tačiau reikia atsižvelgti į tai, kad pagal antrą iš nurodytų sąlygų reikalaujama palyginti priešingas teises ir interesus, o tai iš principo neatsiejama nuo konkrečių atskiro atvejo aplinkybių, be to, tokį palyginimą atliekantis asmuo arba institucija turi atsižvelgti į duomenų subjekto teisių, kurias jis turi pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau — chartija) 7 ir 8 straipsnius, svarbą.
- 41 Šiuo klausimu svarbu pabrėžti, kad chartijos 8 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog „kiekvienas turi teisę į savo asmens duomenų apsaugą“. Ši pagrindinė teisė glaudžiai susijusi su tos pačios chartijos 7 straipsnyje įtvirtinta teise į privatų gyvenimą (2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Volker und Markus Schecke ir Eifert*, C-92/09 ir C-93/09, Rink. p. I-11063, 47 punktą).
- 42 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką chartijos 7 ir 8 straipsniais pripažinta teisė į privataus gyvenimo gerbimą tvarkant asmens duomenis susijusi su visa informacija apie fizinį asmenį, kurio tapatybė nustatyta arba gali būti nustatyta (žr.

minėto Sprendimo *Volker und Markus Schecke ir Eifert* 52 punktą). Tačiau iš chartijos 8 straipsnio 2 dalies ir 52 straipsnio 1 dalies matyti, kad tam tikromis aplinkybėmis naudojimasis šia teise gali būti apribotas.

- ⁴³ Be to, perkeldamos Direktyvą 95/46, valstybės narės privalo užtikrinti, kad bus vadovaujama tokiu jos aiškinimu, kuris leistų užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp įvairių Sąjungos teisės sistemos saugomų pagrindinių teisių (pagal analogiją žr. 2008 m. sausio 29 d. Sprendimo *Promusicae*, C-275/06, Rink. p. I-271, 68 punktą).
- ⁴⁴ Atliekant palyginimą, būtiną pagal Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktą, galima atsižvelgti į tai, kad duomenų subjekto pagrindinių teisių apribojimo, kurį lemia jo duomenų tvarkymas, sunkumas gali skirtis, nelygu, ar atitinkami duomenys jau įtraukti į viešąją rinkmeną.
- ⁴⁵ Skirtingai nei viešosiose rinkmenose esančių duomenų tvarkymo atveju, tvarkant ne viešųjų rinkmenų duomenis neišvengiama to, kad duomenų valdytojas, o tam tikrais atvejais — ir trečiasis asmuo arba tretieji asmenys, kuriems atskleidžiami duomenys, sužinos informaciją apie duomenų subjekto privatų gyvenimą. Į šį sunkesnę duomenų subjekto teisių, įtvirtintų chartijos 7 ir 8 straipsniuose, pažeidimą turi būti tinkamai atsižvelgta palyginant jį su duomenų valdytojo arba trečiųjų asmenų, kuriems atskleidžiami duomenys, siekiamu teisėtu interesu.

- 46 Šiuo atžvilgiu reikia pabrėžti, jog valstybėms narėms, kai jos įgyvendina Direktyvos 95/46 5 straipsnyje numatytą diskreciją, nedraudžiama nustatyti šio palyginimo pagrindinių principų.
- 47 Tačiau tai nebėra patikslinimas, kaip jis suprantamas pagal šį 5 straipsnį, jei pagal nacionalinės teisės aktus kai kurių kategorijų asmens duomenys negali būti tvarkomi, nes šiuose aktuose numatytas galutinis priešingų teisių ir interesų palyginimo rezultatas, o tai neleidžia konkrečiu atveju, kuriam būdingos specifinės aplinkybės, pasiekti kitokio rezultato.
- 48 Taigi, nepažeidžiant to, kas numatyta šiai bylai netaikytiname Direktyvos 95/46 8 straipsnyje, skirtame ypatingų kategorijų duomenų tvarkymui, šios direktyvos 7 straipsnio f punktu draudžiama valstybėms narėms kategoriškai ir visais atvejais panaikinti galimybę tvarkyti tam tikrų kategorijų asmens duomenis neleidžiant palyginti konkrečios situacijos priešingų teisių ir interesų.
- 49 Taigi į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, jog Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktą reikia suprasti taip, kad juo draudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos duomenų valdytojas arba tretieji asmenys, kuriems atskleidžiami asmens duomenys, turėdami teisėtą tikslą, gali tvarkyti asmens duomenis be duomenų subjekto sutikimo, tik jei paiso duomenų subjekto pagrindinių teisių ir laisvių, ir, be to, šie duomenys yra viešųjų rinkmenų dalis, todėl tokiose rinkmenose nesančių duomenų tvarkymas yra kategoriškai ir jokiais atvejais negalimas.

Dėl antrojo klausimo

- 50 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktas turi tiesioginį poveikį.
- 51 Šiuo atžvilgiu primintina, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką visais atvejais, kai direktyvos nuostatos, sprendžiant iš jų turinio, yra besąlyginės ir pakankamai aiškios, privatūs asmenys nacionaliniuose teismuose gali jomis remtis prieš valstybę, jei ji laiku neperkėlė šios direktyvos į nacionalinę teisę arba ją perkėlė netinkamai (žr. 2011 m. kovo 3 d. Sprendimo *Auto Nikolovi*, C-203/10, Rink. p. I-1083, 61 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 52 Reikia konstatuoti, kad Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktas yra pakankamai aiškus, kad privatūs asmenys galėtų juo remtis, o nacionaliniai teismai — jį taikyti. Be to, nors Direktyva Nr. 95/46 valstybėms narėms neginčijamai suteikia didesnę ar mažesnę tam tikrų jos nuostatų įgyvendinimo diskreciją, minėtame 7 straipsnio f punkte įtvirtinta besąlyginė pareiga (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Österreichischer Rundfunk ir kt.* 100 punktą).
- 53 Vien tai, kad pačiame Direktyvos 95/46 7 straipsnio tekste pavartoti žodžiai „išskyrus atvejus, kai“, negali paneigti to, kad ši nuostata yra besąlyginė, kaip tai suprantama pagal minėtą teismo praktiką.

- 54 Šiais žodžiais siekiama nurodyti vieną iš dviejų Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punkte numatytų kumuliacinių aplinkybių, su kuriomis siejama galimybė tvarkyti asmens duomenis be duomenų subjekto sutikimo. Kadangi ši aplinkybė apibrėžta, šis punktas nepraranda aiškumo ir besąlyginio pobūdžio.
- 55 Taigi į antrąją klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktas turi tiesioginį poveikį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 56 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

- 1. 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (95/46/EB) dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo 7 straipsnio f punktą reikia suprasti taip, kad juo draudžiami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos duomenų valdytojas arba tretieji asmenys, kuriems atskleidžiami asmens duomenys, turėdami teisėtą tikslą, gali**

tvarkyti asmens duomenis be duomenų subjekto sutikimo, tik jei paiso duomenų subjekto pagrindinių teisių ir laisvių, ir, be to, šie duomenys yra viešųjų rinkmenų dalis, todėl tokiose rinkmenose nesančių duomenų tvarkymas yra kategoriškai ir jokiais atvejais negalimas.

2. Direktyvos 95/46 7 straipsnio f punktas turi tiesioginį poveikį.

Parašai.